

B2-páholy

A szobában sötét volt, a szemközti hatalmas velencei üveg tükrökbe mégis beleképzelte a kinti park hatalmas fáinak a csapkolódását.

– De miért ülünk ilyen sötétben? – kérdezte, amikor egy árnyék, szinte csak elsharva mellette, sötét folyadékot töltött a poharába. – Miért hívatott?

– A magyarok csak egyetlen dologhoz értenek, a borokhoz. Persze, máshoz is némiképp. A lázadáshoz, a zavargáshoz például. Egyébként nem én hívatam. Maga üzent, hogy beszélni akar velem.

– Na jó, de nem sötét éjszaka, sötét szobában...

– Én így és ilyenkor szeretek tárgyalni. Ígyék a borból, nem fog az ízlésemben csalódní.

– Talán később. Most még nem kívánom.

– Ne féljen, a bor nem mérgezett! Ha el akarnám tenni láb alól, már régen nem élné. *Aquila non captat muscas.* Ki vele, mit akar tőlem!

Mégsem ivott. A szemben ülő nem létező arcát bámulta.

– Kitüntetést. Járra ki!

– Nem hiszek a fülemnek!

– Nem nekem kell. Neki. Nekem pénzt fog adni.

– Megkapta, amiben megegyeztünk.

– Az az ügyért volt. És nem a veszteségemet kárpótolta. A nevelésem, a gondozásom, az etetést, a tanítatást...

– Nem maga tanította be?

– Magam által tanítottam. Hosszú évek munkája volt benne.

– Miért nem nevezi el mindjárt *Incitátus*nak? A szenátori fokozatot akár el is hagyhatjuk. Ne kezdjük rögtön a konzuli címnél?

– Csak kitüntetésről volt szó. *Posztumus*. Mivelhogy megölték. Nagy szolgálatot tett önöknek. S az, hogy halott, a maga titkosrendőreinek balfaszágát bizonyítja. Lóttek, mint az állatok. Mintha valóban fenevad lett volna.

A bor a kristálypohárban fekete volt a sötétben, akár a vér.

– Hát nem volt az?

– Szelíd fenevad. Amelyik csak azért ölt, mert a maga kérésére arra tanítottam be.

– És honnan tudta a maga bozontos *Incitátusa* ennyire pontosan, hogy éppen őt kell megölnie? Valami képet, medaliont nyomott az orra alá, amikor verte a gyilkosság felé?

– Cinikus kérdés, nem is válaszolok rá. Maguk is megölték volna előbb-utóbb. Maguk helyett őt. Mert ha maguk ölik meg, mártír lett volna belőle. Így meg csak egy rosszul vadászgató nagyjúr. Nem hő, mint a dédapja volt.

– Ennek megítélése nem a maga dolga! – Váratlanul az asztalra csapott. – Még nem volt annyira népszerű, hogy mártír lehetett volna belőle. Bár írogatott, mocskos volt a szája.

– A Pázmány miatt.

– Ha rólunk volt szó, sem finomkodott. Előbb nélkülünk ment volna rá a törökre, később mi következünk. Nevet? Hogy egy lázadótól ennyire tartunk? A mostani szorításban még egy gyermekbetegség is halálos lehet a szervezetünkre.

Mégjcsak belekortyolt a borbá. Nehéznek és keserűnek érezte. Meglepetésére a pár kortytól még erősebben megszomjazott. Ivott megint egy keveset.

– Megtakarítottak egy orgyilkost, én elveszítettem a legjobb tanítványomat. Maguk megúsztak egy politikai gyilkosságot, az én életem innentől fogva pókfónálon lengedezik. Bármikor megölhetnek, és senki sem fogja megkérdezni, ki és miért tette.

– Pontosan látja a történeteket, ezen nem is csodálkozom. De abba, hogy mi lesz magával, ha vállalja a közreműködést, nem gondolt bele?

– Mindent átgondoltam. Mindent leírtam arra az esetre, ha valami történék velem. Több embernél helyeztem letétbe az irataimat. Ön kijár egy kitüntetést neki, nekem pedig vagy sok pénzt, vagy egy távoli birtokot a hallgatásomért. Hivatal nem kell, el akarok tűnni.

– El fog tűnni! Láthatatlanná válik, ahogy eddig is láthatatlan volt.

– A legjobb tanú a halott tanú. Erre céloz? Nem félek maguktól. Mondtam, megvannak a garanciáim. Csak azt nem értem, miért kellett egy értékes és káprázatos tudásra idomított állatot széttranszírozniuk? Ő nem lett volna beszélő tanú!

– Nekünk csak a hét seb kellett. Az okozójukra nem volt tovább szükségünk. Rendben, megkapja a kitüntetést. Az okirat Póka István névre fog szólni, egyben kinevezeték fővadásszá. Így jó lesz? Ezzel a Zrínyi-ügyet lezártnak tekintem.

Nehezen mozdult a keze, amikor fel akarta emelni.

– És velem mi lesz?

– Maga megkapott mindent. Mindent.

A nehéz kéz visszaesett az asztal lapjára, sután kaszálni kezdett, és feldöntötte a kristály poharat.

– Nem hittem, hogy ezt is meg meri tenni.

A szemben kuporgó férfi fölállt, a derengő ablak felé indult.

– Mindent meg merek tenni. Nem tartozunk egymásnak. A garanciái reggelre mind meghalnak, a papírok az utolsó szálig elégnék. Sajnálom a medvéjét. Vagy nevezzük vissza vadkannak? Akármilyen jó munkát végzett. Ahogy maga is. De magát mégsem sajnálom.

Állt az ablaknál, a hajnali szélben hajladozó fák táncoló árnyai úgy vették körül, mint egy királyt az alattvalói a sötét táncteremben.

Zalán Tibor